

Vi må overbevises om, at det formelle sprog, som matematik og fysik består i, kan hjælpe os med at få hold på verden, kan hjælpe os med, som Ebbe Spang-Hanssen har formuleret det, at se den tilvante verden lidt udefra og dermed gøre os endnu bedre til at forklare menneskets situation navnlig i en teknificeret verden.

Reduktionismen er god nok, når bare man husker, at den netop ikke præsenterer at fortælle hele sandheden. Matematikken og fysikken skal med andre ord formidles, så de hjælper eleverne til en større forståelse af deres egen omverden, og det kræver vel at mærke ikke, at fagene bliver mere langhårede, men at deres kontekst understreges og formidles, altså at vi får fagene sat ind i en større sammenhæng.

Den proces er allerede i gang. I folkeskolen undervises alle fra 1.-6. klasse i natur/teknik. Samtidig har Undervisningsministeriet iværksat kampagnen »Grønt islet i uddannelserne« bl.a. med henblik på at vise de naturvidenskabelige fags betydning for løsning af miljøproblemerne.

Der sættes også i alle dele af uddannelsessystemet på større tværfaglighed, hvilket jo netop rummer muligheden for at få bygget bro mellem humaniora og de naturvidenskabelige fag, hvis vel at mærke der er lærerkræfter til at se og formidle sammenhængen.

Som allerede nævnt fremlægger undervisningsministeren til februar sit program for innovation, kreativitet og tværfaglighed. Også her vil der blive skabt bedre rammer for at formidle de naturvidenskabelige fag.

Som det allerede er fremgået, er der ikke efter min opfattelse brug for revolutioner for at styrke den naturvidenskabelige interesse. Lad os nu tage konsekvensen af de valg, som vi allerede har foretaget, f.eks. vedrørende natur- og teknikfaget i folkeskolen. Lad os sørge for, at det bliver et virkelig godt fag, hvor børnene lærer, at teknik og naturvidenskab er nogle af de vigtigste redskaber i sikringen af fremtidens økologiske og økonomiske udvikling.

Dette skal vi selvfølgelig have for øje, når vi planlægger fremtidens læreruddannelse, således at vi får nogle lærere, som har så meget dybde i deres faglighed, at de kan formidle det naturvidenskabelige område engageret og levende og samtidig forklare børnene, at forenkling og formalisering kan hjælpe til en større forståelse af samfundet.

Samtidig må vi forholde os til kønsproblemet. Hvordan får vi flere mænd, som jo stadig og traditionelt har været bærere af det naturviden-

skabelige fagområde, til at undervise i skolens mindre klasser? Hvordan får vi flere kvindelige lærere inden for naturfag, så pigerne også får interesse i fagene?

Hvad angår ingeniøruddannelserne, hilser Det Radikale Venstre undervisningsministerens indsats over for ingeniøruddannelserne velkommen. Det økonomiske løft har for det første sikret en række små ingeniøruddannelsers overlevelse og udvikling, for det andet givet mulighed for, at ældre lærere inden for ingeniøruddannelserne har kunnet trække sig tilbage til fordel for yngre kræfter. Ud over det tror jeg, det er vigtigt at styrke ingeniøruddannelserne pædagogisk og fagligt, så der lægges mindre vægt på paratviden og mere vægt på de kreative og problemløsende elementer i ingeniørarbejdet. Der skal mere humanioratankgang ind i ingeniøruddannelserne, hvis man skal tiltrække den store gruppe unge, som først og fremmest er på jagt efter mening og selv engang gerne vil formidle mening, og på det punkt synes jeg, hverken ingeniøruddannelserne eller matematik og fysik på universitetsniveau har meget at byde på.

Fra institutionerne lyder det nu, at taxameter-tilskudssystemet er årsag til, at man ikke længe kan lave alt det, man plejer, at kvaliteten med andre ord forringes, og det er jo ikke godt. På den anden side skulle man måske prøve at lave noget andet end det, man plejer, hvis man skal appellere til de unge. Derfor synes jeg heller ikke, at løsningen f.eks. er forbedrede taxameter-tilskud eller øgede basisbeløb, men snarere en økonomisk håndsrækning til alle former for forsøgs- og udviklingsforløb, der kan hjælpe de naturvidenskabelige studier videre i brobygningen mellem homo faber og homo ludens.

I den sammenhæng kunne kulturen inden for de naturvidenskabelige studier hente inspiration i de erkendelser, som nogle af verdens førende forskere inden for naturvidenskab har kaldt et paradigmeskift. Blandt disse tæller Isabel Stinger og Illya Prigogine, som i 1977 fik Nobelprisen for at vise, at det kun er en meget beskeden del af naturen og den fysiske verden, som kan omskrives til simple matematiske love. Størstedelen af naturens verden er ligesom menneskets verden præget af tilfældige valg og evindelige overraskelser. I den erkendelse kunne begyndelsen også ligge til en større forståelse mellem humaniora og naturvidenskab, og det er den, der mangler. Er forståelsen der først, skal vore unge nok få de basiskundskaber, som så mange i dag har talt om.